

[Rager.]

Nu gør Københavnsudvalget opmærksom på, at en række af de virksomheder, der ligger i de saneringsmodne ejendomme, i og for sig slet ikke har nogen særlig tilknytning til dette kvarter, og at når ejendommen skal rives ned, vil det være det bedste for disse værksteder at komme ud til steder, hvor grundene er billige, og hvor det måske også efterhånden vil blive lettere for virksomhederne at have deres arbejdere boende i forholdsvis nærhed.

Det nævnte udvalg har henstillet, at man i saneringslovgivningen ved siden af reglerne om ydelse af statslån til opførelse af kontor- og forretningsejendomme i selve saneringskvarteret optager bestemmelser om ydelse af lån til ejendomsselskaber, der dannes helt eller overvejende af virksomheder, som bliver hjemløse ved saneringen. Jeg skal ikke gå ind for en løsning nøjagtigt efter denne linie, men jeg vil gerne nævne dette forslag for at pege på, at det problem, der ligger der, er af meget stor vigtighed. I de værkstedsejendomme og kontorbygninger, der er opstået efter saneringen, er kun i meget ringe grad de virksomheder rykket ind, som boede i de nedrevne ejendomme i kvarteret. Det er andre virksomheder, der er rykket ind, og det er jo udmærket, men vi må altså i høj grad tænke på de virksomheder, der bliver — således som det ny slagord siger — „saneret ud“, lad os bare benytte dette udtryk, så ved vi, hvad vi taler om.

Der er forskellige enkeltheder i lovforslaget, som jeg kunne gøre bemærkninger om, andre ordførere har dog allerede gjort bemærkninger om disse ting, og jeg skal ikke forlænge forhandlingen om dette lovforslag, disse spørgsmål kan vi udmærket godt klare i udvalget. Jeg har blot gerne villet fremsætte disse udtalelser for at pege på, at jeg anser det for ganske nødvendigt uanset alt andet, at vi får begyndt på denne sanering, og deri lægger jeg også dette, at der må og skal skaffes lejligheder for dem, der saneres ud. Jeg håber, at vi i udvalget så kan tale om en udvidelse til andre distrikter i København, men det skal jeg lade ligge, indtil vi ser ministeren til en forhåbentlig behagelig forhandling i udvalget. Ministeren plejer, såvidt jeg ved, at være en mand, man kan tale med. Jeg har på fornemmelsen, at det undertiden er lidt vanskeligt på bygge-lovenes område — det har jeg dog aldrig

prøvet —, men jeg håber på, at vi i hvert fald ved denne lejlighed kan træffe en minister, der vil være velvillig, og som også vil være imødekommende på de områder, hvor der kan være små økonomiske divergenser.

Jeg anbefaler en velvillig behandling.

Helge Madsen: Det foreliggende lovforslag tilsigter en genoptagelse af det saneringsarbejde i Adelgade-Borgergade kvarteret, som blev udført i henhold til loven af 1941. Både ved denne lovs gennemførelse og ved gennemførelsen af den forudgående lovgivning i 1939 stillede retsforbundets repræsentant, det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, sig noget skeptisk overfor forslagene, ikke at partiet ikke ville sanere, men navnlig var han betænkelig ved, at det drejede sig om statsfinansiering af både grundkøb og byggeri.

Der blev dengang afsat 20 mill. kr. til udlån. Der blev kun brugt 6,7 mill. kr., og når det foreliggende lovforslag drejer sig om 18 mill. kr., er der for så vidt præcedens for, at det ikke behøver at bruges altsammen. Ministeren har nu i sin fremsættelsestale nævnt, at der kunne også blive tale om større beløb, men det ville så blive på efterbevilling. Når man imidlertid sammenligner saneringen i 1948 med den nu foreslåede sanering, kan man se, at man i 1941 som motiv for at iværksætte saneringen anførte den betydelige arbejdsløshed i byggefagene, som man ville imødegå på denne måde. Dette argument er jo svækket i nogen grad i dag. Man anførte endvidere som et andet argument for at kunne gå til sanering, at man havde et antal ledige lejligheder og butikker. Det er også et forhold, som ikke gælder i dag. For at videreføre saneringen taler imidlertid, at boligerne uægtelig i de forløbne år er blevet så meget ældre.

Når Københavns magistrat med tilslutning fra borgerrepræsentationen, fik vi nu at høre af det ærede medlem hr. Rager, understreger, at man ikke tør vente længere, ville jeg dog være glad for, om dette kunne underbygges med facts, med en henvisning til øget sygelighed i kvarteret, om sådan måtte være der, til øget brandfare, sådan at man der fik en baggrund for, at man ikke tør vente længere.

Endvidere taler også for en sanering nu, at der ikke bliver tale om grundkøb, da kommunen har købt alle de ejendomme,